

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. július 3.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ÜNNEPI ÉNEK

(Néhány mondatban szólok, hogy miért néz így ki a templomunk. Gyermekhetet tartunk a héten. Isten jelenlétében több mint 100 gyermekkel, 35-40 segítővel vagyunk együtt reggeltől estig. Kezdetben itt a templomban és az udvaron, utána a Baár-Madasban, ahol sport-programok is vannak délután. Azután ismétlés, imádság, és délután viszik haza a szülők a gyermekeket. A díszleteket nem tudtuk most levenni, mert nehéz lenne visszarakni. A hétnek azt a címet adtuk: Tengerész-tábor. Nem azért, mintha mindennap hajózással vagy tengerészettel foglalkoznánk, hanem naponta onnan vettünk jelképet, és a bibliai történetbe is beleszóttuk azt.

Az első nap a mentőöv a jelkép, azután a horgony, a világítótorony, az iránytű, és holnap a kormánykerék. Így volt szó a vihar lecsendesítéséről, vagyis Jézus Krisztusra biztosan lehet számítani, Ő a mentőöv, amibe belekapaszzkodhatunk. Második nap a Ruth történetéről volt szó és a horgony (vagyis a gyerekek szerint vasmacska) azt jelentette, hogy Ruth Isten népéhez tartozott és az üzenet az volt: te is tartozhatsz Isten népéhez. A világítótorony Sámuel története. Sámuel hallgatott engedelmesen Isten szavára, tőle vette a vezetést, a világságot. Ma az adós szolgáról hallottunk, az iránytű azt mutatja, hogy milyen irányba kell nekünk menni. A jó irány, hogy bocsássatok meg egymásnak, ahogy Krisztus is megbocsátott nektek. Az adós szolgáról hallhattak a gyerekek, holnap pedig a kormánykerék Máté elhívásáról szól. Ahogy a kormánykerék megfordítja a hajót, Máté életét is Jézus Krisztus fordította meg, amikor azt mondta neki: Kövess engem! Tudjuk, hogy ennek mi lett az áldott következménye.

Így vagyunk itt a héten a templomban, holnap lesz ennek a befejezése, ahova gyülekezeti tagokat is várunk. Köszönjük azoknak, akik ezért a hétért imádkoztak, és mindazoknak, akik az imádság mellett tudtak is tenni érte, hogy minden külső körülmény is elkészített legyen.)

Alapige: 81. zsoltár

1. *Az éneklőmesternek: A „szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Aszáfé.*
2. *Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatok Jákób Istené előtt!*
3. *Kezdetek zsoltárba, szólaltassátok meg a dobot, a szép hangú citerát és lantot!*
4. *Fújjátok meg a kürtöt újholdkor, holdtöltekor is, ünnepünk napján!*
5. *Mert Izráelnek szóló rendelkezés ez, Jákób Istenének törvénye.*
6. *Intelműl adta Józsefnek, amikor Egyiptom ellen vonult.*
Ismeretlen beszédet hallottam.
7. *Levettem válláról a terhet, keze megszabadult a kosárhordástól.*
8. *Hozzám kiáltottál a nyomorúságban, és megmentettelek.*
Válaszoltam neked a felhőből mennydörgésben: próbára tettelek Meribá vizénél (Szela.)
9. *Hallgass meg, népem, hadd intselek!*
Bárcsak hallgatnál rám, Izráel!
10. *Ne legyen más Istened, idegen Istent ne imádj!*
11. *Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről.*
Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm!
12. *De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem.*
13. *Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát.*
14. *Bárcsak rám hallgatna népem, az én utamon járna Izráel!*
15. *Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem.*
16. *Az Úr gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana.*
17. *A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól.*

Imádkozzunk!

Jó azt tudnunk, és vallanunk, Urunk, hogy nem vagyunk magunkéi. Jó lenne, ha mindig a szívünkben, elménkben lenne, hogy hozzád tartozunk, a tieid vagyunk azért, mert nem aranyon, nem ezüstön, hanem drága véren vásároltál meg bennünket, mint hibátlan, szeplőtlen bárány vérén, a Krisztusén. Ezért akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk — mondja az apostol.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor úgy élünk, gondolkodunk, cselekszünk, mintha nem hozzád tartoznánk, nem a te gyermekeid lennénk, nem kellene mindenhez megkérdeznünk: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Bocsásd meg, hogy sokszor megkísért bennünket az önállóság gondolata, és tesszük, amit mi helyesnek tartunk, vagy elzárkózunk attól, amit helytelennek, és nem kérdezzük tőled: Uram, mi a jó és mi a rossz, mert azt egyedül te tudod.

Kérünk, Úr Jézus, jöjj most el, Lelked által segíts fel, hogy dicsőítsünk testünkben, vagyis azt a feladatot, amire teremtetél bennünket, amiért megalkottál bennünket, azt be tudjuk tölteni. Kérünk, hogy ne legyen semmi gát ma este sem, kegyelmed mit ne törne át.

Ámen.

Igehirdetés

A 81. zsoltár, mai igénk, ünnepi zsoltár. Akkor íródott, amikor ünnepre ment Izráel, Isten népe. Ennek a zsoltárnak az az érdekessége, hogy ez nem panasz, nem bűnbánó zsoltár, nem imádság hangzik benne, hanem Isten kijelentése hangzik népe felé. Isten beszél népéhez.

Azért lényeges ez számunkra, mert innen látjuk, hogy az ünnep mindig ezt jelenti. Azt gondoljuk, hogy az ünnep azt jelenti, hogy megpihenünk, felöltözünk tiszta, szebb ruhába, abbahagyjuk a munkánkat, eljövünk a gyülekezet közösségébe. Az ünnep a Bibliában, e szerint a zsoltár szerint azt jelenti: Isten beszélni akar az Ő népével. Az ünnep sem öncélú tehát. Van valami mondani-valóm néked – mondja Jézus Krisztus az Újszövetségben. A válasz pedig így hangzott: Mester, mondjad.

Nem tudom, hogy ilyen lelkülettel jövünk-e a templomba. Sokan azért jönnek templomba, hogy valamilyen előírásnak eleget tegyenek, valamilyen szertartásban részt vegyenek, valamilyen vallásos cselekvést végezzenek. És azt gondolják: megünnepeltük az ünnepnapot. Isten pedig ebben a zsoltárban azt mondja: az ünnep az, amikor Ő beszélhet velünk. Vajon így gondoljuk-e mi is, hogy az ünnep az, amikor Isten megszólal, és elmondja, hogy mit akar nekünk mondani. Elmondja, hogyan lát bennünket, miben szeretne kiigazítani, miben fedd meg bennünket, és ugyanakkor beszél arról is, hogyan akar megvigasztalni bennünket minden nyomorúságunkban – ahogy azt a korinthusi második levélben olvastuk.

Az ünnep tehát az, amikor az ember nem szolgálni akar Istennek, hanem engedi, hogy Isten szolgáljon neki. Ezt sokszor nem gondoljuk végig, de jusson eszünkbe Mária és Márta története, milyen szépen látszik ez ott is. Szorgalmas vagy és sokra igyekszel – mondja Jézus –, de Mária a jó részt választotta, amely el nem vétetik tőle. Miért? Mert nem szolgálni akart Jézusnak, hanem engedte, hogy az a Jézus, aki azért jött, hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért, az taníthassa őt Isten országáról.

A mai ige, ez a zsoltár figyelmeztet bennünket erre. Istennek mindig van a számunkra mondanivalója, soha nem mondja, hogy nem tudok mit mondani, és mindig az a kérdés: készek vagyunk-e elcsendesedni, készek vagyunk-e azt mondani, amit a gyermek Sámuel mondott: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Mert az mindig ünnep a számunkra, amikor Isten megszólal. Lehet, hogy nem azt mondja, amit hallani szeretnénk, de mindenképpen azt mondja, ami az életünket Ő felé vonzza és fordítja. Istennek mindig az volt a célja, hogy a nép megtérjen, mégpedig ha megtér, hozzá térjen meg. „Ha megtérsz Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám térj meg.”

Ez a zsoltár arról szól, hogy Isten beszélni akar népével és ez maga az embert örövendezésre, dicséretmondásra és ujjongásra kell, hogy készítse. Így kezdődik a zsoltár: „Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatok Jákób Istene előtt!” – Nekünk pedig mennyivel inkább kell ujjongani, hogy ezt az Istent mi már nemcsak úgy ismerjük, mint Ábrahám, Izsák, Jákób Istenét, hanem ezt az Istent mi Atyánknak ismerhetjük Jézus Krisztusért és Jézus Krisztus által. Mennyivel inkább kell nekünk ujjongani és dicséretet mondani.

A második része ennek a zsoltárnak az, amikor Isten megismétli az egyik parancsolatot. Ugyanúgy olvassuk, mint az első parancsolatban. Isten hivatkozik arra: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm!” — a Tízparancsolat kezdődik ezzel a parancsolattal. Valamikor úgy tanultuk, hogy a Tízparancsolat evangéliummal kezdődik, tudniillik azzal, hogy Isten mit tett értünk. Kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgálat házából.

De az ige alapján láthatjuk, hogy a Tízparancsolat nem így kezdődik. Először Isten elmondja, hogy ki Ő. Elmondja: én Úr vagyok, én a Vagyok vagyok. Ugyanaz, aki Mózesnek azt mondtam: a Vagyok küldött téged. Élő, létező, örökévaló Isten vagyok.

A másodikban azt mondja: a te Istened. Isten beszél arról, hogy milyen kapcsolat van Ő közte és a nép között. Én vagyok az Úr, a te Istened. Érdekes, hogy Isten nem azt mondja, hogy ti vagytok az én népem, hanem azt mondja: én vagyok a te Istened. A megszabadított ember felől közelíti meg a dolgot. Miután közeledett az emberhez, hogy megszabadítsa (levetem válladról a terhet), kezei megmenekültek a kosártól. Én vagyok a te Istened. Milyen közünk van egymáshoz? Milyen a kapcsolat közöttünk? Mivel azt mondja, én vagyok a te Istened, azért az is benne van ebben az igében: ez a kapcsolat személyes kell, hogy legyen. Nem is csak a ti Istenetek, hanem én vagyok a te Istened. — ez a kapcsolat személyes.

Hogy ezt mennyire komolyan vették a Szentírásból a mi eleink, a reformátorok, nézzétek meg, hány kérdés-feleletbe beírták a személyességet. A felnőtt konfirmáción ezt mindig elmondtam. Van egy ilyen kérdése a Káténak: mi az igaz hit? Az a szívbeli bizalom, megismerés, melynél fogva igaznak tartom mindazt, amit Isten igéjében kijelentett. És ezután van egy mondat: Isten nekem is, bűnbocsánatot, örök életet és igazságot ajándékoz ingyen, a Krisztus érdeméért. Itt a személyesség.

Azután azt kérdezi az 54. kérdés: Mi az egyház? Jön a Teológia, a kiválasztás-tan, jön a hatalmas üdvtörténet a válaszban, és utána van egy mondat: És én hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok. — Nekem kevés vigasztalásom lenne abból, hogy az üdvtörténet rajtam kívül megy. Nekem az a vigasztalásom, az a reménységem, hogy ebben én is benne vagyok, mint egy kis nyomorult földi ember, egy porszem a nagy világmindenségben, mert Isten engem is így szeretett.

Azt mondja Mózesnek: Név szerint ismerlek téged. Nekem is bűnbocsánatot és örök életet ajándékoz az Ő kegyelméből. Ez a kapcsolat lehetővé vált azzal, hogy az Isten az egyszülött Fiát elküldte a világba, hogy éljünk általa. — Így mondja Pál apostol boldogan: Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ezért örvendezzünk, és azért is örvendez a hívő ember, hogy megszabadítottam őt a terhertől, kezei megmenekültek a kosártól. Minél megalázóbb a rabszolgaság és a bűn szolgálása, annál becsesebb Krisztus szabadítása. A Biblia ezt több igében elénk adja. Ő jobban szeret, mert több bűne bocsáttatott meg. Minél mélyebbről jön ki valaki, annál hálásabb annak, aki kihozta onnan.

Ez a zsoltár arról beszél nekünk, hogy Isten szövetségi hűsége változhatatlan. Nem rendül meg. Nem vonja vissza az Ő aláírását. Hanem azt mondja: ma is ragaszkodom ahhoz a szövetséghez, amit megkötöttem. Azt ma is tartom, ma is vállalom. Az Isten nem hallgat el. — Itt egyetlen probléma van: mi nem figyelünk oda.

Azt mondja az Úr: „De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nekem.” Ezt háromszor mondja a zsoltárban Isten. „Ő bár hallgatnátok az én szavamra. Nem hallgattatok az én szavamra.” — nem Isten némult el, hanem az ember nem kezdett odafigyelni. Az ember zárta be a fülét, csukta be a száját. Isten azt ajánlja: nyisd ki azt.

Isten ezt nem hitetlen, pogány embereknek mondja. Nem olyanoknak, akik erről semmit nem tudnak. Hanem azt mondja: az én népemnek. Van ilyen? Hogy valaki, aki az Úré, egyszer csak becsukja a fülét, elfordul az Istentől és becsukja a száját? Azt kell mondjuk: bizony, van. Félelmes korszak ez, félelmes időszak ez. Ebből minél hamarabb gyógyulni kell, és menekülni. Isten mondani akar valamit, csak mi nem figyelünk rá, nem hallgatjuk.

A zsoltár harmadik része arról szól, hogy ennek mindig van következménye. Istenre nem figyelni, nem hallgatni — soha nem történhet következmények nélkül.

A következmény pedig a 12. versben van: „De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem (Kálvin azt mondta: az istentisztelet engedelmességgel kezdődik. A Róma 12,1 is ezt adja elének.), ezért otthagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát.” — Isten tehát azt mondja: otthagytam.

Tudjuk, hogy ez az otthagadás nem jelent végleges otthagadást, mert nem zár ki örökre az Úr. Mindig ideiglenesen hagyja ott, hogy jöjjön rá az ember maga, hogy mi lett annak a következménye, hogy nem figyelt az Urára. Ez volt a bűn az életében, és ennek sok ága-boga és mindenféle válfaja van. Isten mindig újból és újból odahajolt a néphez.

Eszembe jutott, hogy a hatéves barátommal összevesztem. Elég sűrűn megtörtént ez. Velem szemben lakott a barátom, és amikor összevesztünk, mindenki a kerítés mögé ment, aztán félóra múlva sündörögni kezdtünk és valamelyikünk megszólalt: mit csinálsz? A másik: semmit. És te? — Két perc múlva szaladtunk egymáshoz.

Ilyen a mi Urunk. Odajön a kerítéshez, odajön hozzánk, és megkérdezi: mit csinálsz? A Bibliában van is egy ilyen történet. Mit csinálsz itt, Illés? Illés nem mondja: semmit, de megtörténik egy megújítás, mert Isten az Ő népét csak ideig-óráig hagyja el. Csak azért, hogy vajon rájön-e, hogy milyen nélküle. Milyen az a lelki állapot, milyen az a helyzet, amikor nem találok a helyem, és érzem azt, hogy valami üres. Valami nem stimmel. Közben észreveszem, hogy Ő ott van már mellettem.

Isten a következő versben már ezt mondja: Ó ha az én népem hallgatna rám, és Izráel az én utamon járna! — Mit csinál Isten? Két dolgot, és negyedszer erre figyeljünk: — Nyisd ki a te szád, és betöltöm azt. Ha hallgatna rám az én

népem, megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem. A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól.

Jusson eszünkbe az a kép, akik gyereket etettek valamikor, tudják, hogy amit a gyerek nem akart megenni, becsukta a száját. Hiába kérleltük, hiába mondtuk: nyisd ki és edd meg. — Isten azt mondja: ilyen a nép. Becsukja a száját.

Eszembe jutott ez másik kép. Akik madarakat szoktak nézni, azok láthatják, amikor a fészekben a fiókák kitátják a szájukat, amely igencsak nagy. Amikor az anya látja a szájának a belsejét, az sarkallja és ösztönzi, hogy hozza az új kukacot, bogarakat, és etesse a fiókáit. A madarak pedig fáradhatatlanul hordják a szájukba az eleséget. — Nyisd ki a te szád, és betöltöm.

Tegnap beszéltem valakivel a gyülekezetből. Mivel tudtam, hogy ez lesz a mai ige, ezt is megbeszéltük egymással. Átéltük azt a csodát, hogy valóban valakinek olyan megoldatlan és megoldhatatlannak tűnő problémája volt, ami emberileg (mondtam ezt én is), nagyon nehéz lesz. Ez az ige, az imádságra adott válasza volt Istennek. Tegnap boldogan telefonált, hogy megoldódott ez a probléma. Mégpedig nem is akárhogyan, hanem sokkal jobban, szebben, mint ahogy mi azt reméltük. — Mondtam, látod, mennyire igaz az ige! Nyisd meg a te szád, sokszor imádságra megnyílt száj ez, és én betöltöm azt.

Amikor építettük a második templomunkat az előző gyülekezetünkben, sokan le akartak beszélni, mert nincs annak értelme, ki fog oda jönni. És azt az ígét kaptuk: „Építsetek csak patakmedreket, mert megtelik ez a patakmeder vízzel.” Valóban így is volt. Nekünk a patakmedret kell megépíteni (nyisd ki a te szád), a többiről én gondoskodom. Nekünk olyan Istenünk van, aki azt mondja: a külső körülményt esetleg megteremtheted, de a belsőt, az igazit, a valódit, ami tartalom benne, azt majd én adom. — És valóban nem csalatkoztunk. Megtelt a patakmeder vízzel.

Azt mondja Isten: nyisd ki a szádat, és én betöltöm azt. A hívő ember boldogan vallja, és boldogan mondja: Uram, nem is tudok mást tenni, csak kinyitni a számat. Nem is akarok mást tenni, csak kinyitni a számat, és várom azt, hogy te ígéreted szerint tényleg be fogod tölteni minden szükségemet a te gazdagságod szerint. Csodálatos dolog megtapasztalni: nyisd ki a te szádat, és én betöltöm azt.

A másik, amit Isten mond: „Bárcsak rám hallgatna népem, az én utamon járna Izráel! Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem.” — Ez azt jelentette az akkori nyelven is, hogy amikor Izráel, Isten népe harcban állt valamilyen néppel, és hallgatna Istenre, megalázná ellenségeit, és szorongatói ellen fordítaná a kezét. — Azt akarta elmondani ezzel Izráelnek, hogy nem ők erősek, nem ők fifikásak, nem ti vagytok ügyesek, hanem amikor győztetek az egész történelem folyamán, az csak azért volt lehetséges, mert én megaláztam az ellenséget, és ellenfeleitekre fordítottam kezemet.

Gondoljunk csak Gedeonra. Milyen hatalmas sereg ellen aratnak győzelmet. De nem azért, mert ők sokan vannak, nem azért, mert ők erősek, mert kiváló haditechnikájuk van — hiszen semmijük nincs —, hanem én, mondja az Úr,

„az ellenséget megaláznám, ellenfeleire emelném kezemet. A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól.”

Mi volt az akkori népeknek a két legnagyobb veszedelme: a háború és az éhség. Istennek is ez volt a két büntetési formája is, amikor megengedte, hogy háborút viseljenek, és amikor eltörte a kenyér botját. Amikor szárazság volt, mert akkor a növényekre is kihatott, az állatokra is, és természetesen kihatott a hasukra is, mert nem volt mit enni. Hogyan lehetne, hogy a sziklából méz folyjon? Hogyan lehetne java búzát enni? Nem úgy, hogy megkeresik azt a sziklát, ahol méhek vannak; csávázott, fémező vetőmagot zsákokban és vetőgéppel elvetik, hanem azt mondja: hallgatnak a szavamra.

Mi a megoldás? Ha hallgatnak a szavamra. Nem azt mondja Isten: akkor, ha a földművelési technikán majd változtatnak, az új tudományt is alkalmazák, hanem azt mondja: ennek a feltétele, ha hallgatnak a szavamra. Vagyis Isten népének nem kell mást tennie, csak az Úr szavára hallgatni. Ő megmondja, mit kell tenned, és ha mi engedelmesek vagyunk és megtesszük, akkor nem zárjuk el magunktól az áldás forrását, az áldás csatornáját.

Amikor a zsilipeket lezárják, mondjuk egy vízimalomnál, akkor nem folyik a víz. Nem működik a malom. Amikor valaki ezt a zsilipet felhúzza, sokszor ezt igen kemény munkával, erőátviteli technikával kell végezni, és elkezd folyni a víz. Beindulnak a kerekek, elkezd örölni a malom. — Mit ajánl Isten ebben a zsoltárban? Az Ő folyója tele van vizekkel, nem apadt el, nem száradt ki. A zsilip az mindig az én engedetlenségem. Isten mit ajánl? Húzd fel a zsilipet! Hallgasd ismét az Ő szavát, és hidd el, hogy beindulnak a malomkerekek, örölni fog a malom, és annak zúgása dalra fakaszt téged, és hálára, dicsőítésre. Mert megakadt valahol az áldás.

Adja az Úr, hogy a mai zsoltárból komolyan vegyük: Isten változhatatlan, szövetségét megtartja, és szövetségét nem vonja vissza. Ugyanúgy vallja ezt a szövetséget. Vegyük komolyan, hogy bűneink választanak el tőle, és akadályoznak meg abban, hogy az áldás átfolyjon az életünkre.

Imádkozzunk azért, hogy várjuk az áldás záport. Bocsásd meg engedetlenségemet. Itt vagyok, Uram, kiszolgáltatott magam neked, és engeddd, hogy a veled való kapcsolat élő és szent kapcsolat lehessen. Hogy valóban valljam: az én Istenem vagy te.

Imádkozzunk!

Újból és újból megdöbönt bennünket, Urunk, ez a kimondhatatlan szeretet, irgalom, vezetés, tanács, amit az igében olvasunk. Ahogy a mai igében is árad felénk az, hogy te valóban beszélni akarsz velünk mindig. Nem te hallgatsz el, hanem mi válunk süketté már a szavad meghallására. Életünk sok nyomorúsága ebből fakadt.

Köszönjük, hogy van megújulás lehetősége. Köszönjük, hogy újból hozzád lehet térni. Köszönjük, hogy megújítsz és visszaadod a szabadítás örömét.

Emlékeztess bennünket csodáidra, arra, hogy már eddig is mennyi mindent cselekedtél az életünkben, hogy hátratekintve mindig úgy tudjunk előre-

ÜNNEPI ÉNEK

nézni, hogy valóban nem változol, és akire számíthattunk, arra a jövőben is számíthatunk. Aki adott és betöltött, az ezután is fog adni, és ezután is be fog tölteni. Sőt veled célba érünk, hol várnak mind a szentek, az Atyánál pihentek, megfáradt gyermekek.

Köszönjük, hogy hordoztad életünket. Áldunk a csendesetekért. Kérünk, áldd meg Neszmélyen a konfirmandusokat, akik ígét hallgatnak ezen a héten. Áldd meg a gyermekhét befejezését itt is, és az egész nyarat mindazok számára, akik elcsendesednek előtted. Azok számára, akik pihennek majd. Óvd a gyerekeket, fiatalokat. Óvd őket minden olyan helyzetben, és minden felelőtlen-ségben, amelyeket talán elkövetnek.

Kérünk, hogy szeptemberben újra találkozhassunk, és új erővel tudjunk menni célunk, feladatunk felé.

Köszönjük, hogy hordozod a missziókat. Áldunk a szeretetszolgálat lehetőségéért.

Áldd meg a betegeket, gyászolókat, kórházban levő testvéreinket. És kérünk, hogy mindaz, amire imádságunkban gondolunk, legyen előtted örökkévaló Istenünk.

Ámen.

81. ZSOLTÁR

Ünnepi ének.

Genf, 1562.

Ör- ven- dez- ze- tek Az e-
rős Is- ten- nek! É- ne- kel- je- tek
Di- csé- re- te- ket,
Szép é- ne- ke- ket Já- kób Is- te- né- nek!